

de molossiske hunde skal holdes med rem,
og de kampglade kreteres tyndslidte hals
skal mærke den kraftige lænke endnu;
og med omhu skal knuden strammes en gang 35
på spartanerne – racen er vild af begær
efter byttet på jagt.

Der vil komme en tid, hvor af hundenes glam
der er genlyd på bjerg.

Lad nu hundene vejre i brise og vind
med den følsomme næse; med snuden i jord 40
skal de søge vort bytte i sparsomt lys,
mens den duggede jord bevarer et spor
af dyrenes trin.

Der er én, der skal bære de åbne net
på sin kraftige ryg;
der er én, der skal sætte fælder på plads, 45
og en snor med fjer, der er farvet i rødt,
skal skræmme vort bytte ind i vort net.

Og *du* skal finde dit kastespyds greb;
men *du* med din højre og venstre hånd
skal styre din lanses smedejernsod. 50
Det er *dig*, der skal ligge ved nettet på lur,
klappe dyrene ind,
og *dig*, der skal skære indvolde ud
på det fangede vildt.

Stå mig bi, gudinde, jeg følger jo dig;
som dit rige en del af vor jord ligger brak, 55
ligger afsondret hen;

dine pile er sikre og rammer præcist
de dyr, der bebor Araxes' bred,
såvel som de, der i Donau tar bad.
For din hånd falder løver i Afrikas land, 60

Første akt

Ph. Åh Kreta – høje frue til det vide hav! 85

≈≈≈ Et utal skibe sejler ud fra dig til søs
til hver en kyst, som Nereus lader skibe nå –
til Syriens kyster når din flåde, klar til kamp!
Så hvorfor er jeg givet bort som gidsel her,
og tvunget til et ægteskab med fjenden selv 90
i sorg og tårer? Borte er min ægtemand,
og Theseus viser atter, hvad hans ord er værd.
Han vandrer i det dybe mørke ved den sø,
hvorfra man ikke vender om, som brudesvend –
hans ven forvorpent prøver rane Hades' brud! 95
I vanvids selskab blir han ved; thi skam og frygt
er ingen hindring – hor, forbuden sex og seng,
i Helved søger han, Hippolytus' es far.
En endnu større smerte lurder i min sorg.
Jeg finder ingen natlig hvile; ingen søvn 100
har løst mig af min kval – det vokser og det gror,
det onde brænder mig, som var det Ætnas damp,
der svulmed op. Jeg lader urørt Pallas' væv,
og når jeg karter uld, den glider mig af hånd.
Det er mig ingen lyst at søge guders hus, 105
at stå ved altret, danse med i kvinders kor,
at svingen faklen i Eleusis' tyste kult,
at nærme mig med velbetænkte bønner kysk
gudinden, som har vundet dette land ved dom.
Der ér kun ét, jeg vil – i løb forfølge vildt, 110
at kaste med min bløde hånd det hårde spyd.
Hvad vil du dog, mit sind? Afsindig hu til jagt?
Jeg ser min arme moders skæbnesvangre trang –
vor kærlighed har fejlet før i skovens dyb.
O moder – har jeg ondt af *dig*? I navnløs synd 115
fortabt dig greb forvorpen hu til kraftfuld tyr –
de vilde køers fører. Dén bar intet åg,
dens blik var stærkt – den tog dig, flokkens sikre drot –

men *den* ku' elske -- Hvilken gud formår det bål,
 der brænder i mit arme sind, at kvæle helt? 120
 Om Daedalus kom hjem, den mester i Athenes kunst,
 der skjulte vores monster i dets dunkle bo,
 vil intet løfte give hjælp i dette fald.
 Gudinden Venus hader Solen og hans slægt;
 i os hun hævner lænken lagt om hendes Mars 125
 og hende selv. Hun tynger hele Phoebus' æt
 med skændsler ned; så aldrig falder elskov let
 for Minos' døtre – altid føjes synd dertil.

Am. Du Theseus' hustru! Stolt af gude-æt! Berømt!
 Driv hurtigt fra dit kyske sind hver skændig drøm! 130
 Få ilden slukket! Giv dig ikke villigt hen
 til farligt håb – for den, der modstår første stød
 og driver kærligheden bort, er sejren vis.
 Men la'r man ondets sødme gro med blide ord,
 er det for sent at ryste åget af, man bær. 135
 Jeg ved jo godt, hvor hård den kongelige stolthed er,
 hvor lidt den tåler sandhed, nødigt vender om.
 Men hvad der end må ske mig nu, det tar jeg med.
 Min høje alder gir mig mod – snart er jeg fri.
 Det første er at ville det, du skal og bør. 140
 Dernæst at føle skam – hvor langt kan synden nå?
 Hvor vil du hen? Hvorfor forøge slægtens skam
 og overgå din mor? En større synd vil du –
 af skæbnen får man monstre, synd af den, man er!
 Nuvel, din mand ser ikke dagens lys på jord, 145
 og derfor tror du det, du vil, er frit for frygt.
 Men du tar fejl! Måske må Theseus, fanget, skjult
 i Lethes dybder, tåle Styx til evig tid –
 men han, der hersker over hav, med vidstrakt magt
 er sat blandt hundred folk til doms – hvad med din far? 150
 Mon *han* vil lade sådan dåd forblive skjult?
 Forældres omsorg mærker alt. Men lad os tro,
 at vi med list og snilde skjuler, hvad vi gør.

Hvad så med ham, der gyder lys på alle ting,
 din moders far? Hvad mon med ham, der ryster jord 155
 og med sin iltre hånd udslynger Ætnas lyn,
 de højes far? For tror du, det kan ordnes så,
 at du kan leve skjult for dem, der alt kan se?
 Men godt – vi anta’r, at ved guders gunst er skjult
 din skændsels leje, at din hang til hor kan få 160
 den tryghed, som de store synder aldrig har:
 hvad med den evigt nære straf, den angst i sind,
 der alting ved og frygter mest af alt sig selv?
 Kun få har syndet sikkert, ingen uden kval.
 Jeg be’r dig – dæmp den hu, der bryder alle bånd, 165
 den synd, som intet fjernt barbarisk folk har kendt
 til nogen tid – ej geter, slettens vandringsmænd,
 ej ugæstfrie taurer, spredte skyther ej.
 Driv skændslen ud med den fornuft, der renser alt,
 husk på din mor og sky al anderledes sex. 170
 Du tænker dig at blande faders seng med søns,
 at fange i dit liv et barn mod al moral.
 Så kom i gang! Vend op og ned på al natur!
 Hvorfor dog mangle monstre? Knossos’ bur står tomt!
 Skal verden høre om et nyt perverst behov, 175
 naturen sprænge sine love, når som helst
 en kretisk kvinde elsker?

Ph. Det, du si’r, er sandt,
 jeg ved det, kære amme. Vanvid tvang mig frem
 mod slethed. Sindet søger, fuldt bevidst, ruin,
 og vender atter om og søger sund fornuft – 180
 forgæves kamp, som når et skib med last er ramt
 af høje bølger: skipper kæmper alt, han kan,
 men nytteløst – i dybet synker båd og mand.
 Hvad kan fornuft vel hjælpe? Vanvid vandt sin sejr.
 En mægtig gud erobred, hersker i mit sind. 185
 Han flyver, mægtig, vidt omkring og modstandsløs
 kan han med vilde flammer svide *Juppiter*;

- vor krigsgud *Mars* har også mærket ildens magt;
den gud har mærket den, der skaber strålelyn
og under *Ætnas* top i essen holder liv - 190
ja også han er tændt af dette lidet bål.
Han rammer også *Phoebus*, bueskytters gud;
en bedre skytte er den lille dreng end han –
og flyver atter bort, ubærlig for enhver.
- Am. At *Amor* er en gud, er skændig utugts ord - 195
et pure opspind, for at være mere fri!
Man gav den galskab titlen 'Gud' – men den er falsk!
Javel, ja, han er kommet hele verden rundt;
sendt ud af *Venus* har han på sin himmelflugt
skudt løs med frække pile (skønt hans hånd er svag) - 200
så stort et rige har han, skønt blandt guder mindst!
Afsindig var den tanke, der tog dét for sandt;
for *Amors* gudekraft og våben er fiktion!
Når man i gode tider mister al kontrol
med al sin luksus, vil man altid prøve *nyt*. 205
Så sniger rigdoms onde følgesvend sig ind:
begær! Man keder sig ved det, man før har spist;
outreret tøj er sagen, dyre ting til fest!
Hvorfor er liden arne ikke ramt så tit,
ja hvorfor vælger denne sot et fornemt hus? 210
Og hvorfor bor i liden hytte *Venus* kysk,
ja, hvorfor føler menigmand et sundt behov,
så alt er i balance, men hvis man har magt
og penge, ønsker alle mer end deres ret?
Kun den, der kan for meget, vil, hvad ingen kan. 215
Hør efter, hvad man bør, er man på tronen sat:
vis ærefrygt for *Theseus* – sæt han kommer hjem!
- Ph. Den magt, som *Amor* har i mig, er størst af alt;
jeg frygter ej, han kommer hjem – for himlens hvælv
har ingen atter set, der én gang søgte ned 220
til tavsheds mørke hus og svandt i evig nat.

- Am På Hades stoler ingen. Lukket er hans port,
den frygtelige hund bevogter vejen ud –
men før er Theseus gået veje, ingen må.
- Ph. Måske vil Theseus vise mildhed mod min brist. 225
- Am. Han var jo grusom også mod sin kyske viv –
Antiope erfared, hvor brutal han er.
Men tro du kun, du mægter mildne Theseus' sind;
den mand du elsker – intet før har bøjet *ham*.
Han væmmes ved og skyer alt af kvindenavn - 230
hans år er viet skånselsløst til ugift liv.
Han er, man ser det klart, af Amazone-slægt.
- Ph. Jeg ser ham højt på bakkens top i lag af sne,
jeg ser hans lette fodspor sat på klippens grund –
jeg vil så gerne følge ham, i skov, på bjerg. 235
- Am. Men vil han standse op, la' kærtegn røre sig,
og lægge kyskhed bort, når ikke du er kysk?
Kan du mon fjerne hadet? Grund er du måske
til alt hans had!
- Ph. Han må da kunne nås med bøn?
- Am. Han *er* en vild!
- Ph. Men kærlighed, ved vi, gør tam! 240
- Am. Han flygter væk!
- Ph. Jeg følger ham til lands, til vands.
- Am. Husk på din far!
- Ph. Jeg husker også på min mor.
- Am. Han skyer kønnet helt
- Ph. – og fjerner stedmors frygt.
- Am. Din mand vil komme hjem!
- Ph. Aha! Peirithous' svend?
- Am. Der er din far –
- Ph. – og Ariadnes far er mild! 245
- Am. Jeg kaster mig på knæ – ved disse hvide hår,
ved dette sorgfortrykte bryst, som gav dig mælk,
jeg beder dig – få standset dette vanvid; hjælp dig selv!
At ville være sund er første skridt dertil.

- Ph. Mit ædle sind bevarer endnu spor af skam. 250
 Jeg lyder dig, morlil – ustyrlig er min trang
 og må besejres! Pletfri er min ære end!
 Der ér kun ét at gøre, én er vejen væk:
 Jeg følger nu min mand og undgår synd ved død.
- Am. Men barn – hold måde, styr dit tøjlesløse sind, 255
 behersk dit mod. Endnu fortjener du dit liv,
 fordi du mener selv, du kun er døden værd.
- Ph. Min død er nu besluttet – måden mangler kun:
 skal livet endes nu med løkke eller jern?
 Måske den bedste død er styrt fra Pallas' borg. 260
- Am. Min høje alder skal vel ikke la' dig dø 262
 ved styrt fra klippens top? Behersk dit raseri! 263
- Ph. Det er umuligt da at hindre nogens død, 265
 når døden er bestemt, og det er bedst at dø. 266
 Til hævn for kyskheds sag må vi bevæbne os! 261
- Am. Min frue – ene trøst i mine gamle år! 267
 Hvis dette vanvid sidder fæstnet i dit sind,
 så vis dit ry foragt – et ry er sjældent sandt:
 om én er det for godt, om andre alt for slet. 270
 I stedet må vi friste mandens strenge sind.
 Det lod må være mit at gå til angreb nu
 og vende den brutale vildmands hu til dig.

Første korsang

Guddom født af havvandets barske bølger,
mor til Amors dobbelte væsen og art – 275
uden styr på flammer og pil og bue
skyder denne smilende frække slyngel
gerne, glad, sin sikreste pil imod os.
Galskab trænger ind overalt i marven;
ild får fat på hemmelig vis i blodet. 280
Såret givet af ham er et lille og spinkelt.
Det til trods fortærer det helt vort indre.
Ingen fred vil drengen os give; verden
fyldes helt af pilene, Amor skyder.
Der hvor solen stiger på himlens bue, 285
der hvor målet atter i vest den finder,
under Krebsens gloende hede bane,
nær Parrhasiens iskolde bjørnestjerne,
hvor de evigt vandrende folk har hjemme,
kender alle heden, Cupido sender. 290
Unge føler vildeste flammer; gamle
vågner atter op til de slukte længsler;
piger slår den ukendte trang i brystet –
Himlens guder sender han ned på jorden,
hvor de antar fremmede, falske former. 295
Phoebus drev en flok som thessalisk hyrde
rundt af kvæg; han lagde sin plekter fra sig –
kaldte tyre sammen med rørgjort fløjte.
Ofte antog himmels og skyers herre
mindre former – Juppiter selv forklædtes! 300
Snart der groed snehvide vinger på ham –
bedre sang end døende svaner sang han.
Snart stod horn i panden; den kåde ungtyr
lagde ryg til møernes leg og skæmten –
iled over broderens vide havspejl, 305
mens hans klove virkede årers gerning,

i sit vovemod kampe for flokkenes vel, 340
og hvis hjorten fornemmer, man truer hans hun,
er han rede at udæske alle til kamp.

Med en brølen signaler han sender omkring
om den galskab, han har.

Når det sker, er det afsvedne Indien skræmt, 345
over tigrenes brøl;

og det vilde svin vil hvæsse sin tand –
om dets mund vil der stå det en frådende skum.

Med en rysten gir løverne mankerne luft,
er af elskov de ramt;

og i skovene høres en klagende lyd. 350

I det rasende hav er der elskende dyr,
elefanterne elsker – naturen gør krav
på det hele, og intet kan undgå dens magt;
på en ordre fra elskov forsvinder alt had,
for kærlighed viger selv indgroet nag.

Er der mere at synge? I kærlighed er 355
selv en stedmor fortabt.

Men amme – lad os høre alt – på hvilket sted
er vores dronning nu? Er hendes sygdom væk?

Andet akt

- Am. Jeg nærer intet håb, at ondet lægger sig 360
og ingen ende er på ildens galskab nær.
Hun tæres som af feber; hendes raseri,
skønt lukket inde, ses på hendes ansigt klart.
Fra øjet springer ild; den trætte kind
kan ikke tåle lys; hun finder ingen ro 365
og uvis smerte driver hendes krop omkring.
Hun vakler om, som døden nær, på kraftløs fod;
på skuldren nikker hendes hoved, synker ned.
Med ét går hun til ro, men glemmer alt om søvn,
og klager hele natten; op igen hun står 370
men vil til sengs på ny; hun ta'r frisuren ud
og får den sat igen; hun tåler ingenting
og mindst af alt sig selv. Hun ønsker ingen mad,
er ligeglad med helsen. Intet mål hun har,
og mangler kraft til alt – den gamle gnist er væk, 375
den purpurrøde farve, kinden havde før.
[Bekymring hærger hendes lemmer; hendes gang
er veg og væk den elegante stråleglans.]
Og øjet, som bar tegn på solens fakkellid,
det glimter ikke mer af slægt og fader stolt. 380
Der glider stille tårer over kinden ned,
en dug som den, der væder højt på Taurus' top
den sne, der smelter ramt af lunken regn.
Men se, nu åbnes slottets høje porte op –
hun ligger på en gylden pude på sin seng, 385
og viser bort i raseri sin vante dragt.
- Ph. Tag væk, slavinder, dragter virket til med guld
og purpur, fjern hvert spor af tyrisk farvesnegl,
hver tråd, man fjernt i Kinas land trak ned fra træ!
Et strammet bælte skal I lægge om mit bryst; 390
befri min hals for kæder; ingen snehvid pryde
fra havets bund skal hænge fra mit øre ned,
og på mit hår skal ikke spredes syrisk duft.

- Mit hår skal slippes løs og skylle over hals
og skuldre ned; i frisk og hurtigt løb skal frit 395
det følge vinden! Bue, pil i venstre hånd,
tessalisk spyd i højre – jeg er klar til jagt!
[For sådan var Hippolytus, den strenges, mor]
En kvinde drog i sådan dragt fra Tanais
og fra Maeotis' sø, det kolde Pontos' kyst 400
og drev sit folk til angreb over attisk jord;
hun bandt sit hår i knude, lod en hale fri,
beskyttet af et skjold – sådan må jeg til skovs!
- Am. Lad fare al din klage – dén er nytteløs.
Forsøg at mildne markens jomfrus guddomsmagt. 405
- Ph. Du skovens herskerinde, alle bjerges gud!
Du er alene gud i bjerges ensomhed.
Det varslers ondt for os – gør alting godt igen!
O Hekate, gudinde over skov og lund,
du klare himmel-legem, prydt i nattens mulm, 410
hvis kugle kaster lys til os, som du har lånt,
og som har trende former – stå mig nådigt bi!
Giv hjælp og tæm Hippolytus'es stride sind:
nu skal han lytte villigt; blødgør nu hans hu.
At elske skal han lære, tåle fælles brand. 415
Omvend hans tanker – lad ham med sit vilde blik
igen gi Venus hendes ret. Brug al din magt!
Gid du må altid vandre over himlen klar,
må du bag brudte skyer stå med rene horn!
Må ingen troldmands remser kunne trække dig 420
fra himlen ned, imens du styrer den ved nat.
Må ingen hyrde prale, han har vundet dig!
Kom hid, jeg kalder!
- Nådig er gudinden nu!
- Jeg ser ham her hengiven til en hellig ting,
og helt alene – hvorfor tøver du? Ved held 425
er givet tid og sted – brug hver en kunst, du kan.

- Am. Er jeg nervøs? At vove, hvad befalet er,
er ikke let, men den, der frygter kongers magt,
må glemme lov og ret, må opgi al moral –
at føle skam gør konges ordre ingen gavn. 430
- Hi. Trofaste amme – hvorfor går du denne vej
med trætte skridt? Bekymret er dit øjes blik,
dit ansigt fuldt af sorg! I god behold er far
og Phaedra, håber jeg, og begge drengebørn?
- Am. Vær ganske rolig; riget er i bedste stand, 435
vort hus er fuldt af kraft, i blomst ved skæbnens gunst.
I denne lykke bør du selv ta mere del –
thi det er dig, der har bekymring i mig vakt.
Du er dig selv for streng en tugt, for hård en straf.
At den, som skæbnen tvinger, lever hårdt, er klart, 440
men den, der villigt gir sig hen til onde kår
og plager kun sig selv, har mistet ret til det,
han ikke bruger godt. Husk på de år, du er,
og slip dig løs! Tag faklen op ved natlig fest,
lad Bacchus lette lidt det tunge sind for sorg, 445
og nyd din unge alder – snart er den forbi!
Dit unge sind er let og Venus er det huld –
så lad det leve lidt! Din seng er skabt til to!
Din ungdom er for streng; blød op og vær lidt frisk,
slæk dine tøjler lidt – din bedste tid er nu! 450
Pas på, den bruges godt! En gud har fastsat hverv
til hver en alder – delte livet ind i trin:
de unge år er glade, alderdom er streng.
Du dræber, hvad du rigtigt er, med snævre bånd!
Et mægtigt afkast får en bonde af den mark, 455
som i den første tid har fået rigt med sæd –
og kun det træ kan med sin top nå over skov,
som ingen hånd beskærer onskabsfuldt ved rod!
Det gode anlæg når til hæders højde bedst,
hvis frihed fuldt af liv kan fostre ædelt sind. 460
Kulturløs skovmand, uden sans for liv og lyst –

er dét det liv, du ønsker, uden Venus' fryd?

Du tror, at det er sat for mænd som sidste mål,
at de skal tåle modgang, styre heste vildt,
og føre barske krige dækket til i blod?

465

Vor verdens skaber i sin visdom sørged for,
da han ku se, at Skæbnens hænder røved alt,
at det, vi misted, blev af nyt erstattet straks –
hvis altså Venus drog fra denne verden bort
(for hun er den, der fylder op, hvad der gik til),

470

så lå den her, besudlet, skændigt øde hen,
for havet ville tømmes helt for alle fisk,
på himlen var ej fugl, i skoven intet vildt –
kun vinden fandt igennem luften veje frem.

Så mange former døden har – de griber fat
og plager høj som lav – til havs, i krig, ved list.

475

Måske er skæbnen ikke til – så søger vi
af egen drift den mørke Styx. En ung er gold,
hvis helst han lever uden mage – alt, du ser,
vil leve meget kort – og så er alt forbi.

480

Begynd at følge, hvor naturen viser vej!
Kom ind til byen, plej et fællesskab med folk!

Hi. Der findes intet liv, der leves mere frit,
for lyder mere blottet, efter fordums skik,
end det, der fjernt fra byen elsker skovens dyb.

485

Den tændes ikke an af kærlighed til guld,
som uskyldsren sig giver hen til bjergets ås;
for folkets lunefulde yndest er han fri,
er fri af avinds sot, af ubestandig gunst.

Han tjener ingen magt og søger ingen selv,
i håb om tomme hæderstegn og flygtigt held,
er fri for håb og frygt, og ingen trang til hævn
fortærer med sin syge tand ham indefra;

490

han kender ikke udåd gjort af folk mod folk;
han frygter ikke skyldbevidst hver lille lyd,
han taler ikke falsk. Han lever ikke skjult

495

bag tusind dyre søjler; han ødsler ikke altre til
 i blod, og trukket frem bedækt med offerbyg
 må hvide okser ikke dø i hundredvis. 500
 Han hersker i det åbne land og flakker om
 til ingen skade i det fri. Han ved kun ét:
 at sætte fælder op for dyr og kun for dyr.
 Når han er træt, er Ilisos parat til bad.
 Han færdes snart omkring Alfeios-flodens bred, 505
 og snart med raske skridt han måler skovens dyb,
 hvor Lerna iskold stråler med sit rene vand
 og skyer solens lys. Her klager fugl sin nød,
 her ryster grene let berørt af vindens kraft
 < - >
 og gamle bøge. Glæde er, på må og få, 510
 at ligge ved en flod, at tage sig en lur
 i græsset, nøgen, enten hvor en vandrig bæk
 har udspring, eller når i forårsblomsterflor
 det summer sødt, mens floden iler tæt forbi.
 En frugt i skoven plukket stiller vores sult, 515
 et jordbær revet af en lille busk er mad,
 man let kan få. Det er vor drift at holde fjernt
 den kongelige pragt. I hovmod drikker de
 af guld – men fyldt med angst; at bruge hulet hånd
 til bæger er en fryd! En rolig søvn man får, 520
 når lejet nok er hårdt, men sovestedet trygt.
 Han søger ikke skændigt bytte i en krog,
 et dunkelt hi; han frygter ikke selv sig selv
 i skjul i tusind rum – han søger himlens lys
 og klarhed, lever set af gud! For sådan tror 525
 i hvert fald jeg var deres liv, der opstod først:
 blandt guder leved *de*. Et blindt begær til guld
 var ukendt, ingen sten var sat på marken op
 og helligholdt som skel imellem folk.
 Endnu skar ingen skibe over havets dyb; 530
 enhver kun kendte eget hav; og ingen vold

og intet tårn der var, der omgav nogen by.
 Soldater gjorde ikke våben klar til kamp,
 og ingen tunge sten blev slynget hårdt imod
 en lukket port. Der fandtes ingen herrer end, 535
 der tvang vor jord at tåle plovens skær.
 Thi markens frugter af sig selv ernæred dem,
 der ingenting forlangte; skoven gav dem sit,
 og skyggefulde huler gav dem sted at bo.
 Den gale trang til vinding brød da alle bånd, 540
 de leved livet efter; de fik en selvisk brunst,
 der tænder sind i brand; der kom en blodig tørst
 til herskermagt: den svage blev den stærkes rov –
 i rettens sted kom kraft. Da kom den første krig,
 på bare næver; så kom gren og sten i brug 545
 som våben – glatte spyd med spidser gjort af stål
 var endnu ikke udtænkt; heller ikke sværd
 ved siden hængt og hjelmens busk, der stolt kan ses
 på afstand vaje – våben blev af smerte skabt.
 De nye kunster opfandt krigens herre Mars, 550
 og dødens mange former. Blod har vores jord
 besmittet helt, og blod gjort havet rødt.
 Forbrydelse og synd har bredt sig grænseløst
 fra hus til hus; eksempler er der nu på alt.
 For broders hånd gik bror, for sønnens hånd gik far 555
 i døden; hustrus stål har myrdet mand;
 og skændigt dræber mødre deres egne børn.
 Om stedmor: tavshed. Intet er så blidt som dyr.
 Ved ondets rod er kvinden. Hun har synden skabt
 og alle sind besat; for hendes utugt står 560
 så mangen by i brand, er ført så mangen krig,
 og riger styrted om så mange folk til sorg.
 Lad alle andre unævnt – ene Aegeus' viv,
 Medea, viser klart den fare, kvinder er.
 Am. Men hvorfor er det alles fejl, hvad få har gjort? 565

- Hi. Jeg væmmes ved dem alle, gyser, bander, flyr.
 Det være sig fornuft, natur, ja galskab svær:
 på hadet står jeg fast! Og før skal ild og vand
 forenes, før skal Syrten love skibe tryk
 passage, før skal Tethys rejse dagen klar 570
 i vest, Hesperiens land, ja før skal ulv
 med tungen slikke venligt hjortekalven ren
 end jeg, besejret, gir mig hen i kvinders vold.
- Am. Men Amor giver tit sin fjende tøjler på
 og ændrer på hans had. Tænk på din moders land. 575
 Selv de, skønt stolte kvinder, føler Venus' magt.
 Beviset er du selv – et barn af dette folk.
- Hi. Det er min ene trøst ved tabet af min mor,
 at jeg derved fik lov at hade kvinders køn.
- Am. Som klippen i det dybe mærker ingenting, 580
 men modstår bølgens slag og støder atter bort
 det vand, der rammer, viser han mit ord foragt.
 Nu kommer Phaedra ud; hun tøver ikke mer.
 Hvad sker der? Hvilken drejning tar det vanvid nu?
 Hun styrted brat på jorden om med livløs krop 585
 og hendes ansigt får en farve døden lig.
 Se op, mit barn, lad ikke stemmen tøve mer –
 Hippolytus, din egen, har dig i sin favn.
- Ph. Hvem vækker mig til smerten op og gir igen
 mig sorg i sind? Hvor var det godt at være væk! 590
- Hi. Men hvorfor flyr du lysets gave, som du fik?
- Ph. Fang an, min sjæl, vis mod – få sagt de ting, du vil.
 Tal klart og uden frygt. Thi den, der ydmygt ber,
 må vente svaret nej. Min udåds største del
 begik jeg længst; at føle skam er nu for sent: 595
 min kærlighed er skændig! Lykkes alt mig nu
 kan alt måske jeg skjule ved et giftermål –
 forbrydelser er hæder værd, hvis de går godt.
 Velan, min sjæl, begynd!
- Kom her en stund, min ven,

- og lån mig øre. Send din tjener bort herfra. 600
- Hi. Se så! Alene er vi, ingen lytter med.
- Ph. Min mund sig lukker nu, skønt jeg var godt begyndt.
En mægtig kraft vil ud, men kraften *mod* er størst.
I guder er mig vidner på, at det, jeg vil,
det vil jeg ikke. 605
- Hi. Dit sind vil tale, men kan ingenting få sagt?
- Ph. De mindre sorger taler; stor forbliver stum.
- Hi. Luk bare sorgen op for mig; jeg lytter, mor!
- Ph. Men ordet 'mor' er alt for meget, alt for stærkt!
Min omsorg for dig kræver mere ydmygt ord. 610
Kald mig din søster, kald mig træl, Hippolytus,
ja helst din træl – jeg lydigt gør, hvad end du vil.
For sender du mig gennem drivers høje sne,
så går jeg gerne over Pindos' kolde top;
beordrer du mig ud i farlig kamp og strid, 615
så tøver ikke jeg at møde dragne sværd.
Grib sceptret fat (for det er dit); gør mig til træl
[for du bør give ordrer, jeg bør lyde dig] –
at stå for byens vel er ikke kvindens hverv.
Men du, som står i ungdoms allerførste flor, 620
bør styre byen med den magt, der var din fars.
Beskyt mig, tag mig i din favn som ydmyg træl –
vær god mod mig som enke.
- Hi. Må den gode gud
forbyde tanken! Far vil komme hjem, og snart.
- Ph. Den stærke hersker åbned ingen veje ud 625
fra Styx'es tyste bred til dem, som man forlod –
han sender næppe hjem den tyv, der stjal hans brud,
medmindre Pluto er mod Amor særlig mild.
- Hi. De gode guder bringer Theseus hjem igen.
Så længe bønnens udfald endnu ej er kendt, 630
beskytter jeg – det bør jeg jo – de kære små,
og du skal ikke føle dig i enkestand –
jeg sørger for at være dig i faders sted.

kun du bevæger mig, og pletfri, uberørt,
nedlod jeg mig til bøn, og ved kun ét for vist:
at denne dag skal ende smerte eller liv. 670

Vær god mod den, der elsker!

Hi. Gud i himlen! Hør!

Du tøver med din straf? Du ser, men tøver dog?
Hvornår skal lynet heftigt flyve fra din hånd,
hvis himlen *nu* er klar? Lad himlen falde ned
og dække dagen til i mørke skyer og nat, 675

lad himlens stjerner vende deres skæve gang
og gå tilbage! Du, som leder stjerners flok,
Titan med stråleglans! Ser du, hvad her din slægt
har gjort? Lad lyset svinde, flygt i mørket ind!

Du menneskers og guders drot! Din hånd er tom? 680

Hvorfor? Hvorfor går verden ikke op i brand?

Lad torden lyde, ramme mig, lad ilden brat
fortære mig – for min er skylden, lad mig dø!

Min stedmors utro elskov – har jeg det fortjent?

Så stor en skændighed du fandt at ene jeg
var let at lokke til? Min strengheds løn er det? 685

O kvinde, som i synd besejrer alt dit køn,
o du, som vover værre onder end din mor,
som fødte monstret! Hun blev af perverst behov

besmittet, men forbrydelsen var længe tavs, 690

til der blev født et væsen af en dobbelt form,
et barn, vi ikke ved hvad er – og alt blev kendt.

Det var det samme moderskød, som fødte *dig!*

Jeg priser salig tre og fire gange den,
som had og svig har opslugt, dræbt, fortæret helt – 695

ja dig, min far, misunder jeg for det, du led:

det her er værre, end en kolkhisk stedmor er.

Ph. Jeg kender også selv igen familiens lod –
vi ønsker det forbudte uden modstandskraft.

Jeg vil afmægtig følge dig i ild og vand, 700

henover klipper, over floders vilde strøm –

- jeg drives hen, hvorend du går, i afsinds vold.
Jeg kaster mig igen for dine kolde knæ.
- Hi. Hold dine vandle hænder fra min kyske krop!
Hvad er det her? Vil hun nu også holdes om? 705
Jeg trækker nu mit sværd; sin straf har hun fortjent.
Jeg griber hendes hår, har hendes hoved lagt
tilbage – aldrig har man ofret blod til dig
på altret med så god en grund som nu, min gud!
- Ph. Hippolytus, du gir mig mine sansers brug – 710
du gør mig rask. Jeg ønsker ikke mer end det
at dø i dine arme uden ærestab.
- Hi. Gå væk i live, bed om intet mer! Mit sværd
er ramt af smitten – aldrig rør jeg det igen.
Hvor er den flod, der renser mig – kan Tanais, 715
Maeotis i barbarisk land ved Pontos' bred?
Den store fader med det hele Ocean
kan ikke rense synd så stor. Min skov! Mit vildt!
- Am. Vor skyld kom frem. Mit sind, hvi tøver du så sløvt?
Vi må beskyldte ham igen og føre frem, 720
at *han* har misbrugt Venus – så er skylden skjult.
Om vi har vovet synden eller ofre var,
når brøden selv er skjult – er ingen vidne på.
Athen, kom hid! Hvor end der er en trofast træl, 725
så hjælp! Hippolytus forsøgte voldtægt her
på nedrig, skændig vis, og truer os med død –
min skyldfri frue sidder skræmt. – Han iler bort
og lader rædselsslagen sværdet ligge her.
Det er bevis på skylden! Hjælp min frue først – 730
hun har det skidt – men håret, det forrevne hår,
skal blive, som det er – til tegn på mandens dåd!
Bring hende ind til byen. Frue, fald til ro!
Hvorfor dog slå sig selv og sky de andres blik?
Kun tanker tar din dyd, og ikke, hvad der sker! 735

Anden korsang

Bort han flygter lig en afsindig bølge,
hurtigt, mer end skyernes samler, Corus,
hurtigt, mer end flammen, der iler fremad
når en stjerne, drevet af vinde, drager
langstrakte ildspor. 740

Gamle dages store beundrer, myten,
kender fordums skønhed at ligne din ved –
smukt din skønhed lyser i disse tider,
klart som Phoebe stråler med fulde skive,
når hun samler hornenes ender sammen – 745
gennem nattens fylde hun styrer vognen,
viser ansigt, rødmende, klart for alle;
alle mindre stjerner forsvinder, blegner.

Sådan står, når tidligste mørke falder,
Aftenstjernen, nattidens bud, af havets 750
bølger op, men bliver ved mørkets vigen
Morgenens stjerne.

Ud fra Indien kom, Liber, med thyrsos du –
evig yngling er du; uklippet er dit hår.
Tigre styrer du let – vinspydet er din pisk – 755
mitra hovedet bær, skjul for de horn, du har.
Men Hippolytus' hår smukkere er end dit!
Vær nu ikke for stolt over dit ansigts pragt!
Rygtet går overalt, spredes fra folk til folk,
hvem det var, der blev valgt, hvem Ariadne tog. 760

Skønhed, du tvivlsomme gode for mennesket,
kort er du selv, og den tid, du bevilger os –
rask går du fra os i hurtig bevægelse!
Græsset stråler i vår grønt, som det gør ej mer,
når i sommerens tid varmen berøver alt; 765
solhverv kommer og gør midten af dagen hed,
nattens hastige løb iler på kortest tid,
ret som liliens blad sygner i bleghed hen,

og på hovedets hår falmende roser ses.
 Det er kortere tid, skønheden har på kind, 770
 væk den river et nu; ikke en enkelt dag
 lever legemets pragt videre uden tab.
 Skønhed: flygtigst af alt – vise er de, som ej
 stoler på skrøbeligt godt! Brug den, imens du kan!
 Tiden bringer dig tab, tyst – og i tidens strøm 775
 træder altid en ny, ringere, time til.
 Gir det øde dig ro? Fjerneste egne gør
 ikke skønheden tryk. Søger du fred i skov,
 medens solen står højt, midt på den hede dag,
 vil najadernes flok drillende stå i ring – 780
 ofte de henter en smuk ned i en kildes bur.
 Og dryaderne vil sætte en fælde op,
 drilske guder i skovens dyb
 (ofte driller de Pan), medens du sover i ro.
 Ellers vil på sin vej højt på sit himmelhvælv 785
 månen, født i en tid set af arkadisk æt,
 styre vognen af spor, når hun betragter dig.
 Nylig rødmed hun jo; ingen formørket sky
 sås på himmelen stå, skyggende lyset væk.
 Vi blev skræmte derved: guden i uro bragt! 790
 Snart vi frygted magi, værk af thessalisk heks;
 straks vi hylede højt – dog, det var dit, det værk,
 du var stilstandens grund; nattens gudinde stod,
 straks hun så dine træk – bremsede vognen straks.
 Gid dit ansigt må få kulde i mindre mål, 795
 gid det rammes af sol kun i det sjældne fald –
 klart som pariske sten lyse det skal for os!
 Du er kærkomment syn, modig og stærk i blik!
 Vægten lagt i dit bryn viser dig alvorstung.
 Sæt du bare din hals op mod Apollons hals! 800
 Gudens pragtfulde hår, ingen må sætte op,
 dækker skuldrene smukt, strømmende ned på dem.
 Stridt er håret på dig; kortere bær du det,

lagt til hovedet tæt. *Du* kan forsøge vist
møde guder i kamp, barske og rå at se – 805
sejre kan du bestemt, både med kraft og krop.

Ung du er, men du har Hercules' muskler nu;
Mars, den krigsglades, bryst fylder ej mer end dit.
Hvis det lysted dig blot stige på ganger op,
kan du, hurtig på hånd, mere end Castor var, 810
styre vildeste hest, sådan som Cyllarus.

Spænd den snoede streng ud med din fingerspids,
ret med heftigste kraft spydet mod målet ind –
langt som du kan en mand, født på kretensisk jord,
ikke sende et spyd, selv hvis ekspert han er. 815

Hvis du hellere vil skyde på parthisk vis
pil mod himmelen op, kommer der ingen ned
uden fugle er ramt – ramt i den varme krop
bringer bytte de ned oppe fra skyens skjul.

Få var de, der som mænd skønhed besad i fred 820
(det har tiderne vist); gid der må gå en gud
tæt forbi dig med fred – gid dine skønne træk
snart må vise de spor, alderen fører med.

Hvad vil den kvindes galskab lade uforsøgt?
Hun gør sig rede til beskyldning uden grund! 825
Den udåd – håret rives op (det virker godt!),
hun fjerner ansigts pryde og fugter let sin kind –
en svindel gøres klar med al en kvindes list.

Men hvem er det, der kommer med en konges blik
i øjet, hæver høj og strunk sit hoved op? 830
Han skrider frem, som var han Pittheus selv som ung,
var ikke kinden bleg og gullig som en døds,
og håret ikke stritted uredt, snavset op.
Det er jo Theseus! Op på jorden kom han dog!

Tredje akt

- Th. Omsider slap jeg ud af nattemørkets land 835
 (et mægtigt fængsel skygger over ånder der),
 men mine øjne tåler næppe dagens lys.
 Eleusis høster nu for fjerde gang sit korn;
 for fjerde gang er dagens længde nattens lig.
 En skæbneprøve, som jeg ikke helt forstår, 840
 har holdt mig fanget fast imellem liv og død.
 Kun ét af livets goder blev hos mig som død –
 jeg følte, at jeg led. Til sidst kom Hercules
 som trak den store Cerberus fra Tartarus,
 og tog mig med og op til denne verdens lys. 845
 Min trætte storhed savner dog sin fordums kraft;
 min gang er ikke fast. Oh ve, så hårdt det var
 at søge op til luften, op fra dybets bund –
 at undfly døden og at følge Hercules.
 Hvad er den støj og jammer, som jeg hører her? 850
 Jeg kræver en forklaring – sorg og tårer, gråd,
 på selve dørens tærskel sorgfuld klagesang?
 En velkomst værdig mig, der kom fra Helveds dyb!
- Am. Din hustru Phaedra er besluttet på at dø –
 hun overhører vores gråd, er døden nær – 855
- Th. Og grunden? Dø, når hendes mand er kommet hjem?
- Am. Ja, netop derfor vil hun døden lige nu!
- Th. De sære ord fortier noget stort – men hvad?
 Tal åbent ud! Hvad smerter, tynger hendes sind?
- Am. Hun siger ingenting! Hun dækker alt i sorg – 860
 og vil vist tage grunden med sig i sin grav.
 Men skynd dig, il, jeg ber dig – der er brug for hast.
- Th. Luk op for porten til det kongelige slot!
 Min kære hustru! Tager du imod din mand,
 din husbond, som var længe væk, på denne vis? 865
 Læg sværdet væk; kom til dig selv igen for mig,
 og sig mig, hvad der driver dig i dødens vold.

- Ph. Ved sceptret, som er tegn på al den magt, du har,
min ædle Theseus, ved hvad vore drenge er,
ved det at du kom hjem, og ved den grav, jeg får – 870
lad mig gå i min død!
- Th. Hvad tvinger dig til død?
- Ph. Hvis jeg fortæller det, er døden nytteløs.
- Th. Men ingen uden jeg skal høre, hvad det er.
- Ph. En dydig hustru frygter mandens ører mest.
- Th. Sig frem; jeg lover, jeg vil holde alt i skjul. 875
- Ph. Vær tavs om det, du ønsker andre tavse om!
- Th. Jeg gir på ingen måde mulighed for død.
- Ph. For den, der ønsker død, er døden altid nær.
- Th. Fortæl mig, hvad det er, du soner med din død.
- Ph. Min blotte eksistens!
- Th. Min sorg vel rører dig? 880
- Ph. Den bedste død er den, der vækker andres sorg.
- Th. Hun tier stadigvæk. Lad pisk og lænkers brug
få ammens ord på gled, når Phaedra ikke vil.
Læk hende straks i jern. De piskeslag får frem,
hvad sindet skjuler.
- Ph. Stands! Jeg skal nok tale selv. 885
- Th. Du vender bort dit ansigt, skjuler med din dragt
de tårer, der brød frem – men hvorfor gør du det?
- Ph. Du guders ophav, vidne er du nu for mig,
og du, den høje himmels klare stjerne, Sol,
af hvem min slægt er runden – længe stod jeg fast, 890
skønt fristet af hans bønner; sindet ikke veg
for trusler, jern; men kroppen måtte tåle vold.
Den skændselsfulde brist skal sones med mit blod!
- Th. Men hvem – fortæl – hvem var for æres banemand?
- Ph. Du tror det mindst om ham!
- Th. Fortæl mig, hvem det var! 895
- Ph. Det sværd, du ser, vil tale – skræmt af råb og skrig
lod han det her tilbage, angst, da folk kom til.

- Th. Hvad er det dog, jeg ser? Uhyrligt! Hvilken dåd!
 Et kongesværd med vores tegn af elfenben
 på skæftet stråler, pryd for folket i Athen! 900
 Men hvorhen løb han selv?
- Ph. En slave så på flugt
 ham løbe rædselsslagen bort på ilsom fod.
- Th. O Pietas - du gud, der står for alle bånd!
 Du himlens leder! Du, der står for bølgens gang!
 Hvor kommer denne smitte fra, den onde æt? 905
 Er den fra Grækenland, fra Taurus' fjerne kyst,
 fra Phasis' flod i Kolkhis? Hvem de første var,
 hans stammes udspring, ses i blodets vanart klart.
 Sin våbenglades stammes galskab viser han;
 de hader Venus' bånd, men kaster straks i grams 910
 til alle folk den krop, de holdt så længe kysk.
 Modbydelige folk, der kender ingen ret!
 Skønt vilde skyr de selv at følge Venus' drift,
 en følelse af skam bevarer slægtens lov.
 Hvad blev der af hans hovne blik, hans hellighed, 915
 som er så falsk, hans gammeldags og simple tøj,
 hans gammelkloge strengthed, tillært seriøs?
 Det svindelliv! Du holder dine tanker skjult –
 du klæder dig i gode miner – falsk af sind!
 Moral er skjul for overgreb, som ro for vold, 920
 respekt for alt for perversion – en løgners ord
 går ind for sandhed, dekadent tør spille streng!
 Du kom fra skoven – vild og uberørt og kysk –
 og ventede kun på mig? Du ville med en synd
 begynde i min seng, og sådan blive *mand*? 925
 Den høje gud foroven må jeg takke nu,
 fordi jeg dengang slog Antiope ihjel,
 fordi jeg ikke på min vej til Helveds dyb
 lod her din *mor* tilbage. Flygt til fjerne folk,
 du ikke kender! Om du end ved verdens kant, 930
 ved Oceanets bred dig holder fjernt fra os,

omend du bor blandt folk, hvis fod er omvendt vor,
om du er skjult i verdens gemmer fjernt herfra,
om du måske må vandre mod den frosne pol,
om du er på den anden side vintrens sne 935
og lader bag dig Boreas'es hyl og brøl,
den vanvidsstorm, så skal du sone denne synd!
Jeg skal forfølge dig på flugt til hvert et skjul,
om fjernt og lukket, skjult, forskelligt, svært at nå –
jeg når derhen, og intet sted forhindrer mig – 940
du ved, hvorfra jeg kommer nu! Hvis ikke spyd,
så kan jeg sende bønner – havets gud Neptun,
min far, har givet trende løfter, jeg må få,
og han bekræfted gaven med en ed ved Styx.
Så giv din sidste gave nu, du havets drot! 945
Hippolytus skal ikke se endnu en dag,
lad ung ham til de døde gå, som hader mig.
Gør dette for din søn, skønt jeg er led derved!
Jeg ville aldrig bruge denne gave nu,
den sidste, hvis et mindre onde havde ramt. 950
I Tartarus'es dyb, hos Dis, en grusom gud,
der trued mig dernede med den største straf,
holdt jeg min bøn igen. – Men opfyld *nu* min bøn.
Min far – hvad skal den tøven? Hvor er bølgens brøl?
Skab nat, dæk himlen til med vind, der driver rask 955
de mørke skyer; fjern de høje stjerners flok;
lad havet dække alt; kald i dit raseri
på alle bølger fra det store Ocean!

Tredje korsang

Du velsignede gudernes moder, Natur,
 og du hersker i himlen, som stråler af ild – 960
 du som leder med himmelens hurtige flugt
 de mangfoldige stjerner, der vandrer omkring,
 og som styrer polernes akse og fart –
 hvorfor tar du dig af i den evige tid
 at bevirke den høje æterlufts skift, 965
 så at snart på den iskolde midvinterdag
 der er løvfald i skov,
 der snart kommer skygger på busken igen,
 og der siden er hede i sommerens tid,
 og vi ser, at på markerne modner vort korn – 970
 så et år kan fordele fornuftigt sin kraft?
 Men når det er dig, der styrer vort alt,
 under hvem de himmelske legemer må
 i balance bevæge sig i deres kreds,
 hvorfor lever du da fra os mennesker fjernt 975
 og bekymrer dig ikke om støtte til god
 og om skade til slet?
 Vi menneskers liv er i Tilfældets hånd,
 der er slet ingen orden – hun spreder sin gunst
 vilkårligt til ting, der har intet fortjent. 980
 Den usalige trang besejrer den hellige blu;
 der er magt i bedrag ved de mægtiges hof.
 At gi magten til slyngler er folket en fryd,
 men det lønner dem både med had og respekt.
 Med bedrøvelse tåler det bedste i os 985
 det godes fordærv –
 at forarmelse nu er kyskhedens løn,
 og ved laster og voldtægt til magten man når.
 At skam er absurd, og at dyden er falsk!

 Men hvorfor kommer dette bud på ilsomt fjed
 og væder sorgfuldt ansigt på den triste kind? 990

Fjerde akt

- Se. Min lod er hård og bitter, tung min trællestand –
 hvorfor er det min pligt at bringe sorgfuldt nyt?
- Th. Vær ikke bange! Sig mig modigt, hvad er sket;
 mit sind er rede til at høre hårde slag.
- Se. Min tunge nægter dette sorgens budskab lyd! 995
- Th. Sig frem, hvad skæbne tynger dette knuste hus.
- Se. Hippolytus – oh ve! – har lidt en tragisk død.
- Th. Min søn er død! Det ved jeg, som hans fader, godt –
 forbryderen er død. Fortæl hans endeligt!
- Se. Han går til sin landflygtighed med raseri; 1000
 han gør sig hurtigt klar til ilsom rejse bort.
 Han spænder sine heste for den stolte vogn,
 og gir dem tøjler på, der styrer deres mund.
 Han taler til sig selv, forbander dette land,
 anråber flere gange landets drot, sin far – 1005
 og slækker vredt på tøjlen, sporer spandet an.
 Da lød en vældig torden brat fra havets dyb
 og voksed op mod himlen. Ingen vind der var
 på havet, ingenting brød himlens stille ro –
 et særligt uvejr rejste havet op til storm. 1010
 Så voldsom storm er ukendt på Siciliens hav,
 og joner-havet hidses ikke sådan op
 ved Corus' vælde – selv når bølgens kraft slår til
 og hvidligt skum Leukates klippesider får.
 For havet rejses vældigt, blir en mægtig vold 1015
 [et monster bygges op og styrter ind mod land]
 men ondet bygges ikke op til skibes harm:
 det truer jorden! Bølgens kurs mod land er svær;
 den tunge bølge bærer noget i sit skød –
 hvad er det nye land, der snart skal vise sig 1020
 for himlens stjerner? Nok en ny cykladisk ø?
 De klipper, der er kendt for gudens lægekraft,
 de skær, man kender bedst for Scirons overgreb,
 og tangen mellem tvende have lagt – forsvandt!

Se så, mens vi forbløffet undrer os, et brøl 1025
 fra havet – alle klipper giver lyd igen!
 På overfladen ses et hvidligt lag af salt,
 det skummer og det sprøjter skiftevis med vand,
 som når en hval på vandring over havets dyb
 tar vandet ind og sprøjter atter vandet ud. 1030
 Et slag på bølgens rullen fulgte stivnen brat –
 den løstes op og bragte ind til land et dyr,
 langt større end vi frygted – havet går på land
 og monstret følger – vores mund er slagen stum!
 Så stort det var! Forfærdeligt at se dets krop – 1035
 en tyr, hvis skind på skuldren var som havet blå,
 hvis manke var på panden foran høj og grøn.
 Dens ører stritter lådne; øjets farve er
 tildels som den, de vilde flokkes fører har,
 til dels et havdyrs – ild af øjet springer frem, 1040
 men snart det skinner mere som det dybblå hav.
 På nakken fremstår muskler herligt kampberedt;
 dens næsebor er åbne, dybe deres hvæs.
 Af klæbrigt mos er bryst og halsens hudlap grøn,
 den lange flanke er af rødlig tang beklædt. 1045
 Fra ryggen slår dets form til slut til monster om:
 det frygtelige væsens hale er af skæl
 og den er lang. Et sådant udyr sluger let
 de kvikke skibe eller slår dem let til vrage.
 Da ryster det i jorden; kvæget ser man skræmt 1050
 på flugt på marken; hyrder glemmer overalt
 at følge deres kvæg. De vilde dyr på bjerg
 forsvinder ilsomt; deres jæger gyser, ramt
 af iskold blodløs rædsel. Kun Hippolytus
 er fri for frygt; i stramme tøjler holder han 1055
 de skræmte heste, drevet frem med stemmens ro.
 Ved Argos blir på spredte bakker vejen stejl;
 den fører gennem egne nær ved havets kyst.
 På dette sted er dyret skjult og gør sig klar.

Det samler mod og varmer sine kræfter op, 1060
 ~~~ og så går det til angreb lige på og hårdt –
 i stormløb rører foden næsten ikke jord;
 det standser foran vognen, grusomt i sit blik.
 Din søn sig rejser stolt imod det vilde dyr –
 hans stemme tordner uden rysten disse ord: 1065
 ‘Den tomme rædsel knuser ikke nu mit mod;
 at dræbe tyre er mit hverv, som det var fars.’
 Men spandets heste lystre ikke tøjlen mer;
 de løber af med vognen, væk fra vej og sti,
 og hvor den vilde angst end driver deres fart 1070
 de stormer fremad, over klippe, over kløft.
 Som styrmand på et oprørt hav ved roret sat
 forsøger undgå brådsøs kraft og retter snildt
 på kursen, sådan har Hippolytus kontrol
 med vognens vilde fart – han trækker tøjlen ind, 1075
 så spandet mærker bidslet, driver så igen
 med pisken over ryggen frem. Det følger med,
 er hele tiden nær; på siden snart, og snart
 i møde løber det og vækker altid skræk.
 Til sidst var flugt umulig – med sit åbne gab 1080
 kom dyret, havets stanger, ret imod ham hen.
 Det ædle spand blir ude af sig selv af angst
 og nægter lydighed – de kæmper for at fri
 sig selv, de stejler og får åget revet af.
 Han falder hovedkuls; i faldet blir hans krop 1085
 i tøjlen viklet ind, og når han kæmper hårdt
 imod det, strammes alle knuder mere til.
 Hans heste mærker det. Da vognen mangler kusk,
 da ingen styrer, løber de, hvor frygten vil.
 Sådan erkendte Solens spand, den vægt de trak 1090
 var ikke deres; dagen var betroet til
 den falske sol, Phaethon – og de smed ham af.
 Af blod er landets agre farvet vidt og bredt,
 hans hoved knuser klippen, siv har håret fat –

- hans smukke ansigt hærges af de hårde sten, 1095
forbandet går hans skønhed til i mange sår.
I dødskamp knuser vognens hjul hans ben,
en stamme af et svedent træ får kroppen fat
og bores tværs igennem – pælen stikker ud.
Et øjeblik stod vognen stille – endelig. 1100
Den hænger fast i såret – men så brød de to
i spandet fri og brød desuden ham itu.
Ham river, endnu halvt i live, busk og tjørn,
og alle træer tog en del af mandens krop.
Nu flakker slaver om på dødens agre her; 1105
de søger, hvor Hippolytus' forrevne lig
har trukket lange spor og blodigt mærke sat –
hans hunde sporer sorgfuldt, hvad de kan, af ham.
Men endnu har de ikke samlet helt hans krop,
trods flid i deres sorg – er dét, så smuk han var? 1110
Han kendtes nys i dette land som rigets prins,
som sikker arving stråled han med stjerneglans –
men nu man samler rester ind til sidste bål;
han bringes til sin grav.
- Th. Natur! Du er for stærk,
du holder fast forældre i et blodets bånd! 1115
Hvor må vi ære dig, omend vi ikke vil.
Jeg bad ham dræbt, men nu begræder jeg hans død.
- Se. Skam få den, der græder, når han ville selv!
- Th. Jeg mener, intet onde større er end det,
at skæbnen tvinger ønsker frem, man ledes ved! 1120
- Se. Men hvorfor disse tårer, hvis du hader end?
- Th. Jeg sørger over dødens art – ej tabet selv.

Fjerde korsang

Det er voldsomt, når mægtige styrtes omkuld!
 Men mod småfolk er Tilfældet ikke så vildt,
 og de svage slår guddommen svagere ned. 1125
 For et liv i det skjulte bevarer vor fred,
 og i hytter er gamlinges livsende tryk.
 Hævet, himmelen nær, fanger den høje top
 vestenvindenes kraft, fanger den søndenvind,
 nordenvindenes trussel stor, 1130
 vind fra nordvest med regnstorm.
 Det er sjældent, at lynene rammer med kraft
 i den fugtige dal –
 det er Caucasus' højder, som Juppiter slår
 med sit tordnende våben, og Frygiens skov, 1135
 som Cybele, vor moder, besidder – af frygt
 for sin himmel slår Juppiter ned på alt nært.
 Og de store bevægelser aldrig får plads
 i den ydmyge bolig, som menigmand har.
 [Rundt om konger er lyn!] 1140
 Hver time på vinger, vi ikke forstår,
 bevægelig flyver, og Tilfældet gir
 ej årsag til ro.
 Her er én, der glad for at se igen
 de himmelske stjerner og dagens lys – 1145
 døden forlod han – 1145a
 men nu jamrer han over, han kom til sorg,
 og han ser mere tragisk sit eget hjem,
 som han fandt det her, end Avernus'es sø.
 Pallas – æret højt i Athen, vor dronning –
 skønt din Theseus skuer i live himlen, 1150
 flygted bort fra stygiske sumpes vande –
 skylder *du* din grådige onkel intet:
 fast forbliver tallet på Helveds døde.
 Hvad er den stemme højt fra taget, grådkvalt, svag –
 og hvorfor står nu Phaedra der med draget sværd? 1155

Femte akt

- Th. Hvad er den galskab, som dig griber i din ve?
 Hvad skal det sværd, du har, hvad skal de råb og skrig,
 den jamren over denne dybt forhadte krop?
- Ph. På mig, ja mig, du herre over havets dyb,
 bør straffen falde, send mod mig et havdybsbæst – 1160
 hvad Tethys end i favnen har, så dybt, så fjernt,
 som noget findes – hvad det dybe Ocean
 end skjuler, hvor dets bølger ruller fjernt herfra.
 O evigt hårde Theseus! Aldrig kom du hjem
 til dine kæres held – med død din søn og far 1165
 betalte, at du vendte hjem – dit hus er ramt
 og knust af dine kvinders kærlighed og had.
 Hippolytus – skal jeg dit ansigt sådan se?
 Har jeg det gjort til dette? Dine lemmer har
 en Sinis, en Procrustes spredt? En kretisk tyr, 1170
 der fylder Daedalus' es bur med brølen op,
 har revet dig med sine vilde horn itu,
 halvt tyr, halvt mand? Oh ve – hvor blev din skønhed af,
 de øjnes klare strålen? Død du ligger her?
 Vend kort tilbage – hør på disse mine ord! 1175
 Jeg siger intet skændigt: denne hånd skal gi
 dig bod; jeg støder stålet ind i skammens bryst
 og renser mig med ét for både liv og synd.
 Jeg vil, afsindig, følge dig til Helveds dyb,
 til Tartarus, til Styx, til floden fyldt med ild. 1180
 De døde må formildes – tag imod en lok
 som ringe soningsoffer fra mit hoveds hår.
 I ånden blev vi ikke ét – men skæbnens slag
 kan vi vel dele! Dø, om kysk, for ægtemand –
 men ellers for din kærlighed. Og aldrig mer 1185
 kan jeg gå til den ægteseng igen, jeg sveg.
 Det mangled kun, jeg lod, som var den ren påny.
 O død – du er den slette elskovs sidste kur –
 o død – du er for såret ære største pryd –

- jeg søger hjælp hos dig – vær god, luk op din favn! 1190
 Athen – og du, hans far, din stedmors overmand
 i ondskab, hør mig! *Jeg* har svoret falsk; hans synd
 var pure opspind – var mit eget afsinds værk!
 Den straf, du gav din søn som far, var uden grund.
 Han faldt for uren påstand. Selv forblev han ren, 1195
 for skyld og smitte fri. Nu får du, hvad du gav.
 Mit hensynsløse bryst er åbnet med en dolk,
 og blodet ofrer jeg for manden uden skyld.
- Th. Hvad du som far bør gøre for din døde søn,
 det har hans stedmor vist – giv dig i Helveds vold! 1200
- Blege åbning ved Avernus, Taenarus'es hules port –
 Lethe, kær for folk i sorg, og søer uden bølgegang –
 jeg gør ondt mod mine egne: giv i vand mig evig straf!
 Havets grumme monstre, kom til mig, og kom, du store hav,
 alt hvad Proteus skjuler nede i de dybe haves skød – 1205
 træk mig i triumf ved sådan udåd ned i hvirvelstrøm.
 Du, min far, der altid gav mig gavmildt ret i raseri:
 let er døden ikke, jeg fortjener, jeg, der ukendt død
 gav min søn at lide ene, spredte ham på marken om,
 og som straffed strengt en falsk, begik dog straks en ægte synd. 1210
 Himmel, helved, hav har jeg fyldt op med denne udåds synd
 – værre skæbne findes ikke – trende riger kender mig.
- Kom jeg for dette hjem? Stod vejen opad fri,
 alene så jeg kunne lægge to i grav
 og tænde med en enkelt fakkel begge bål – 1215
 min søns og hustrus, siden barnløs enkemand?
 O Hercules, der gav mig dette bitre lys,
 giv Dis igen din gave! Giv i stedet mig,
 hvem jeg har mistet. – Nytteløs er denne bøn,
 om død at få tilbage. Rå og hensynsløs 1220
 har du til døden nye veje fundet på –
 nu er det tid at bede om retfærdig straf.

må *du* nu ordne, lægge hver en del på plads,
der har forvildet sig – den stærke højre hånd,
den venstre, som med snilde styred hest og vogn,
skal ligge her – den venstre sides tegn er klart. 1260
Hvor er der meget, jeg må savne i min gråd!
Hold ud, min hånd – du ryster af det triste hverv,
hold op med denne tårestrøm, min tørre kind –
jeg står jo her, hans far, og ser, hvad der er ham –
jeg former ham igen. Det her er uden form; 1265
er grimt, itu og fuldt af sår – hvad er det mon?
Gad vidst, hvad dette er – det é en del af dig –
se her, her en plads, forkert, men dog en plads.
Er dette mon dit ansigt med dets stråleglans
som vandt din fjende over? Skønheds skæbne den? 1270
Du onde skæbne! Guders onskabsfulde gunst!
Min søn kom sådan hjem, fordi jeg bad om dét?
Tag her imod den sidste gave, fædre gir –
læg dette op på bålet – mere kommer til.
Luk døren op til huset ramt af død og sorg! 1275
Lad hele landet givet lyd af klagegråd.
Gør ilden rede til det kongelige bål,
og søg på marken alle dele, der for vild,
af kroppen. – Hende skal I grave ned i jord,
og må den hvile tungt for hendes synders skyld. 1280